

PARAULA I VIDA

Corredor humanitari per a refugiats a Andorra

El propassat mes de maig el Govern del Principat d'Andorra i la Comunitat de Sant'Egidi, a través del seu Secretari general Sr. Cesare Zucconi van signar un Conveni de col·laboració per atendre refugiats a Andorra. Els representants de la Comunitat de Sant'Egidi —Comunitat que està celebrant enguany els seus 50 anys de fundació treballant per la pau i al servei dels pobres— signaven el «Protocol d'entesa entre el Govern d'Andorra i la Comunitat de Sant'Egidi per a la realització del Projecte Obertura de corredors humanitaris», un protocol d'Acord que permetrà l'arribada a Andorra de refugiats sirians que actualment són al Líban. El passat mes de març, el Consell General del Principat d'Andorra havia aprovat per unanimitat una llei específica per permetre l'entrada al país per motius humanitaris. Espanya i França hi col·laboraran i permetran el pas dels refugiats pels seus aeroports.

Hem d'agradir a la Comunitat de Sant'Egidi, amb qui la nostra Diòcesi manté una amistat de llargs anys, tota la seva experiència i el compromís

per la pau i envers els pobres, en nombroses activitats d'acollida i d'integració de refugiats. I és bo que el Principat d'Andorra, col·laborant amb la Comunitat de Sant'Egidi, adopti modalitats innovadores d'acollida dels refugiats amb la creació de corredors humanitaris, per a acollir de forma segura i legal. Aquest corredor serà entre el Principat d'Andorra i el Líban, on la Comunitat hi té contactes escaients i fluids amb entitats associatives i Esglésies que ja estan ajudant les persones refugiades.

El Papa Francesc va fer recentment una crida als governs perquè «adoptin programes» d'acollida d'immigrants i refugiats i «obrin corredors humanitaris», i també els va animar a donar suport a mesures que acabin amb el problema de la desocupació. Ell creu necessari que un nombre més gran de països acullin amb obertura i comencin «corredors humanitaris» que evitin esperes insuportables i temps perduts que poden desil·lusionar. El Sant Pare demana pregar pels morts en la fugida dels seus països d'origen a través «del desert o de la mar». Ell mateix en retornar de l'illa grega de Lesbos va obrir un petit corredor huma-

nitari vers el Vaticà per a unes famílies, ajudat també per la Comunitat de Sant'Egidi. Vol que aprenguem, que «només junts es pot sortir de la crisi i construir el futur» i ens anima a dialogar socialment per «trobar respostes eficaces i innovadores per a tots» que permetin avançar cap a un futur que respongui a les necessitats de les persones i les famílies. No a l'engabiament intolerable d'infants, no a deixar morir el pròxim enmig del mar, no a tancar-nos en actituds de rebuig. La problemàtica és dura i difícil, les poblacions se'n ressenten i reneixen actituds xenòfobes i populismes superficials. Cal actuar conjuntament. És tot el teixit social i tots els seus components, els que estem cridats a fer esforços perquè la llar, l'escalf i el treball, que són factors de dignitat, siguin una preocupació central.

Des del Govern andorrà i des de la societat civil, amb les parròquies i Càritas podem acollir i ho volem fer. Crec que Andorra fa un bon esforç, i que altres països poden també fer esforços. Les parròquies hem de donar exemple d'acollida i obertura.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Germanor dels sacerdots de la Cerdanya

Anualment, els capellans de l'arxiprestat de Núria-Cerdanya i els germans preveres de la Cerdanya del bisbat veí de Perpinyà-Elna, realitzen una jornada de trobada amb alternança en un i altre costat de la frontera. El dijous 14 de juny va tenir lloc la trobada d'enguany que van realitzar a la ciutat de La Seu d'Urgell. Enguany anaven acompanyats pel Bisbe auxiliar de Kankan, a Guinea Conakry, Mons. Alexis Aly Tagbino, diòcesi africana agermanada amb Perpinyà. Els preveres visitaren, amb el Vicari general, Mn. Ignasi Navarri, i de l'Arxiprest de Núria-Cerdanya, Mn. Pere Morales, el Seminari diocesà d'Urgell i l'església dedicada la Mare de Déu de la Immaculada i l'Arxiu diocesà d'Urgell. A la Casa del Bisbat foren rebuts per Mons. Joan-Enric Vives.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Un camí de plenitud (i III)

Si no entengués el seguiment a Crist com un camí d'alliberament, de cap manera entendria raonable aquesta opció. Crec que estem sotmesos a la influència de forces col·lectives i d'estructures molt poderoses que subjuguem la llibertat.

Penso, per exemple, en els mitjans de comunicació de masses, en la publicitat i els seus eslògans, en la profusió d'imatges que escampen el cinema i la televisió; amb el poder d'invasió de l'espectre propi d'aquestes imatges. Penso, també, en

les ideologies, que utilitzen mil mitjans de propaganda i que condicionen els nostres judicis, reaccions i comportaments, a vegades a favor del poder, a vegades sistemàticament contra ell. El món actual ha erigit els seus ídols que saben reclutar els seus esclaus: el Diner, el Confort, la Raça, el Sexe, el Creixement o l'Opinió.

L'opció cristiana és un camí legítim de felicitat. És un itinerari que humanitza; no és un plaer que adorm la intel·ligència, ni un plaer que devora la generositat o la solidaritat. És un itinerari inclusiu,

perquè tots hi són convidats i en ell es reconeix que el fonament d'aquesta felicitat rau en l'ésser, en l'amor, en el do i no en el tenir, en el posseir o en el consumir.

És una felicitat, aquesta, que va més enllà del benestar emocional, del benestar físic i social; transcendeix la bona consciència del deure acomplert. Deriva del fet de sentir-se estimat per Aquell que pot vèncer la mort.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Corredor humanitario para refugiados en Andorra

El pasado mes de mayo el Gobierno del Principado de Andorra y la Comunidad de Sant'Egidio, a través de su Secretario general D. Cesare Zucconi, firmaron un Convenio de colaboración para atender refugiados en Andorra. Los representantes de la Comunidad de Sant'Egidio —Comunidad que está celebrando este año el 50 aniversario de su fundación trabajando por la paz y al servicio de los pobres— firmaban el «Protocolo de entendimiento entre el Gobierno de Andorra y la Comunidad de Sant'Egidio para la realización del Proyecto Apertura de corredores humanitarios», un protocolo de Acuerdo que permitirá la llegada a Andorra de refugiados sirios que actualmente están en el Líbano. El pasado mes de marzo, el Consejo General del Principado de Andorra había aprobado por unanimidad una ley específica para permitir la entrada en el país por motivos humanitarios. España y Francia colaborarán y permitirán el paso de los refugiados por sus aeropuertos.

Debemos agradecer a la Comunidad de Sant'Egidio, con quien nuestra Diócesis mantiene una amistad de largos años, toda su experiencia y el compromiso por la paz y para con los pobres, en numerosas actividades de acogida y de integración de refugiados. Y es bueno que el Principado de Andorra, colaborando con la Comunidad de Sant'Egidio, adopte modalidades innovadoras de acogida de los refugiados con la creación de corredores humanitarios, para acoger de forma segura y legal. Este corredor será entre el Principado de Andorra y el Líbano, donde la Comunidad tiene contactos adecuados y fluidos con entidades asociativas e Iglesias que ya están ayudando a las personas refugiadas.

El Papa Francisco recientemente hizo un llamamiento a los gobiernos para que «adopten programas» de acogida de inmigrantes y refugiados y «abran corredores humanitarios», y también les animó a apoyar medidas que acaben con el problema del desempleo. Valora como necesario que un mayor número de países acojan con apertura, e inicien «corredores humanitarios» que eviten esperas insostenibles y tiempos perdidos que pueden desilusionar. El Papa pide rezar por los muertos en la huida de sus países de origen a través «del desierto o del mar». Él mismo al volver de la isla griega de Lesbos abrió un pequeño corredor humanitario hacia el Vaticano para unas familias, ayudado también por la Comunidad de Sant'Egidio. Quiero que aprendamos, que «sólo juntos se puede salir de la crisis y construir el futuro» y nos anima a dialogar socialmente para «encontrar respuestas eficaces e innovadoras para todos» que permitan avanzar hacia un futuro que responda a las necesidades de las personas y las familias. No a las jaulas intolerables para niños, no a dejar morir al prójimo en medio del mar, no a encerrarnos en actitudes de rechazo. La problemática es dura y difícil, las poblaciones se resienten y renacen actitudes xenófobas y populismos superficiales. Hay que actuar conjuntamente. Es todo el tejido social y todos sus componentes, los que estamos llamados a hacer esfuerzos para que el hogar, el calor y el trabajo, que son factores de dignidad, sean una preocupación central.

Desde el Gobierno andorrano y desde la sociedad civil, con las parroquias y Cáritas podemos acoger y lo queremos hacer. Creo que Andorra hace un buen esfuerzo, y que otros países pueden también hacer esfuerzos. Las parroquias debemos dar ejemplo de acogida y apertura.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

APLECS I DEVOCIÓ POPULAR A LA DIÒCESI

2 DE JULIOL: APLEC AL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE MONTGARRI

Els aranesos s'apleguen al Santuari de la Mare de Déu de Montgarri des de temps immemorial

El Santuari de la Mare de Déu de Montgarri, emmig del bosc de Beret, ha estat un dels centres de devoció més importants de la comarca i de les zones de la rodalia, tant catalanes com del costat francès des de fa cents d'anys. Per als pagesos i ramaders era un punt de concentració de les ramades tradicional a prop del conegut Pla de Beret. Amb arrels molt antigues i datades són celebracions clàssiques i seguides amb molta devoció, l'aplec del 15 d'agost i les festes del 2 de juliol (molt especialment) i del 8 de setembre.

La festa del 2 de juliol al Santuari de Montgarri és una jornada en la que el pelegrinatge, la pregària devota a la Mare de Déu i el compartir amb les famílies i entre veïns de banda i banda del Pirineu són els eixos de la celebració. L'aplec de Montgarri d'enguany fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrà amb ell el Bisbe de la Diòcesi de Pàmies, Coserans i Mirapeis, Mons. Jean-Marc Eychenne.

Des de la celebració de l'Eucaristia, la processó, a la benedicció dels panets i després els diners de germanor que s'organitzen en els prats de la vora del santuari, tot és un fil conductor que uneix generacions i generacions d'aranesos en la devoció i l'amor a la natura. La memòria d'aquesta festa s'endinsa en la història: la construcció de la primitiva capella data del segle XII.

L'actual edifici fou bastit el s. XVI, encara que hi ha inscripcions vora el portal de 1634, i en el campanar de 1671 i 1695. Al s. XVIII era considerat el santuari principal de la Vall, amb residència permanent de dos vicaris. El santuari depenia de l'arxipreste de Gessa, els capellans administradors s'hi destinaven per torns entre els de Tredòs, Gessa, Salar-dú, Unha i Bagergue, i l'arxiu parroquial era vinculat al Tredòs. Hi havia una casa de pelegrins i s'hi acollien hostes. El canvi de costums lligats amb la pagesia va fer que anés reduint-se el nombre de viatgers i només hi havia una residència temporal.

El Santuari de Montgarri se situa a la dreta de la Noguera Pallaresa (1.652 m d'alt) i en una important cruïlla de camins: port de Beret que enllaça amb les valls del Pallars Sobirà pel sector d'I-

sil, i sota els ponts que enllacen amb Arièja. Està format per l'església construïda el s. XVI, que té al costat diverses edificacions corresponents a l'antic hospital, la rectoria i la casa de l'administrador del santuari.

Des d'antuvi i amb el temps, vora el santuari s'hi van anar bastint edificis amb una missió d'hospital de muntanya, que equivalia a refugi de transeünts i de gent necessitada. En l'actualitat d'aquelles construccions, a part del santuari, pràcticament només roman en peu l'alberg, una casa de considerables dimensions, de dues plantes amb esvelta teulada que ha recuperat un cos adossat per la banda de ponent. Dins del santuari hi trobem una pica baptismal per immersió esculpida sobre un bloc de pedra de granit i de forma prismàtica. La Mare de Déu és de gran bellesa.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Sigueu sempre de Crist en la pregària, en la cura dels germans petits, en la cerca de la pau» (30 d'abril).

@Pontifex: «La pregària és estar amb Déu, viure amb Déu, estimar Déu» (2 de maig).

@Pontifex: «Jesús, a la Creu, ens ha manifestat la grandesa del seu amor i el poder de la seva misericòrdia» (3 de maig).

@Pontifex: «Complir amb joia obres de caritat cap a tots aquells que pateixen en el cos i en l'esperit és la manera més autèntica de viure l'Evangeli» (4 de maig).

Tancament del curs i trobades de convivència dels sacerdots de la diòcesi

Els sacerdots de la diòcesi es van trobar en les seves respectives demarcacions per a fer la cloenda del curs, tot repassant dificultats i oportunitats en l'etapa que s'ha d'iniciar amb l'estiu. També les trobades van ser l'ocasió per a fer una convivència i alguna excursió de coneixement del territori.

A l'Principat d'Andorra. El 4 de juny, a la Casa de Colònies d'AINA (Canillo), va tenir lloc la reunió dels preveres de l'Arxiprestat de les Valls d'Andorra per compartir les inquietuds pastorals i tractar temes d'interès per als preveres, i hi va assistir l'Arquebisbe. Van tractar la implantació al Principat d'Andorra del Catecisme *Testimonis del Senyor* el proper curs pastoral 2018-2019 amb una presentació del Delegat de Catequesi i Vicari de Pastoral, Mn. Antoni Elvira.

L'Arquebisbe Joan-Enric volgué agrair tot el treball pastoral dels rectors i les comunitats d'Andorra. Junts van tractar el tema de com les parròquies del Principat d'Andorra podrien col·laborar

pastoralment en l'acollida de les famílies de refugiats que arribaran al Principat d'Andorra gràcies al «Protocol d'entesa entre el Govern del Principat d'Andorra i la Comunitat de Sant'Egidi per a la realització del Projecte Obertura de corredors humanitaris». Aquest acord permetrà l'arribada a Andorra d'una vintena de refugiats sirians que actualment estan acollits al Líban.

A la Vall d'Aran i Pallars. El 6 de juny, a la rectoria de Sort, es van trobar els preveres i diaques dels arxiprestats de la Vall d'Aran, Pallars Sobirà i Pallars Jussà, en un ambient fraternal i formatiu. Mn. Mateo, rector de Tremp, va parlar sobre la nova exhortació, *Gaudete et exsultate* del Papa Francesc, destacant l'actualització del missatge de que tots hem de viure per a ser sants, malgrat els nostres de-

fectes i les nostres mancances. En la posterior posada en comú per part dels preveres i diaques va sortir la paraula «discerniment», paraula molt descrita pel Papa Francesc en l'anterior exhortació escrita fa un parell d'anys, i que segueix molt viva també ara per a descriure el què pot significar per a cada u el camí personal cap a la santedat.

La necessitat de formació dels cristians i la vivència dels sagraments, es va comentar també en la conversa posterior a la xerrada, com a molt necessari per alimentar l'esperit. De manera especial es va comentar la qüestió del sagrament de la Reconciliació, entrant en un ric debat sobre l'actual situació i vivència d'aquest sagrament per part dels fidels.

A l'Alt Urgell. Els preveres de l'Arxiprestat de l'Alt Urgell, animats per l'Arxiprest Mn. Xavier Parés, van celebrar la trobada i excursió de final de curs a Gósol i Saldes, al Sud de l'esplèndid massís del Cadí, acompanyats per l'Arquebisbe Joan-Enric i els Vicaris generals. A la parròquia de Sant Pere de Cornellana, Mn. Ramon Anglerill els ensenyà

i explicà els dos retaules d'aquella església, bellament restaurats. Recorregueren altres poblets d'aquella Vall fins arribar a Saldes on contemplaren la meravellosa vista del Pedraforca. Contemplant aquest fantàstic massís, compartiren el dinar de final de curs, amb una llarga sobretaula de diàleg i germanor amb el Sr. Arquebisbe i entre els companys preveres.

A la Noguera i Urgell Mitjà. Els sacerdots d'aquests dos arxiprestats van dur a terme una sortida en la que hi van participar 18 mossens de les dues zones pastorals, el dimarts 19 de juny. Va ser una activitat de convivència entre els preveres i diaques que treballen pastoralment a la zona sud del Bisbat per cloure el curs. Van visitar la Parròquia de l'Assumpció de Butsèniet d'Urgell, on Mn. Ramon Solé, encarregat de la parròquia, va fer una mica d'història de l'església i especial-

ment de les pintures que amb motiu de la restauració del temple parroquial van trobar. Un conjunt pictòric que es remunta a l'any 1761, i que són d'un barroc tardà, i que restaven amagades sota la cap de guix de les parets laterals del temple. A Penelles van estar rebuts pel Sr. Eloi Bergós, Alcalde de Penelles i Diputat provincial, qui va fer de guia pel poble de Penelles. Al migdia, a Linyola, van compartir el dinar cassolà. A l'hora del cafè, els mossens van parlar dels diferents temes que els preocupen com les vocacions al ministeri sacerdotal, l'envelliment del presbiteri, la tasca dels laics, l'atenció de les parròquies. Tots van agrair aquesta jornada sacerdotal que va ajudar a sentir-se família diocesana i va permetre tenir un dia ben participat i amical.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,14.15b-16.19-20 / Sl 144 / Mt 9,18-26]. Mare de Déu Reina de la Pau; sants Agustí Zhao Rong, prev. i companys, mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / Sl 113 / Mt 9,32-38]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda;

sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dimecres [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Dijous [Os 11,1b.3-4.8c-9 / Sl 79 / Mt 10,7-15]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Del-

gado, bisbe i mr.; sant Josep Fernàndez, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 50 / Mt 10,16-23]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dissabte [Is 6,1-8 / Sl 92 / Mt 10,24-33]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prevere, fundador dels Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infer-

mers; sant Francesc Solano, prevere franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prevere mínim de València.

15. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé, més breu: Ef 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

Diumenge XIV de durant l'any (B)

COMENTARI

«En tens prou amb la meva gràcia»

El relat de la vocació profètica d'Ezequiel (cp. 1-3) se centra en la crida a transmetre el missatge de Déu *tant si t'escolten com si no t'escolten* (3,11), i en l'acció simbòlica de *menjar el rotlle/llibre, que a la boca era dolç com la mel* (3,3).

Essent els destinataris *un poble rebel que s'han alçat contra l'Esperit*, el criteri per valorar l'acció del profeta no és l'èxit o no de la missió sinó la fidelitat personal del profeta a l'encàrrec de *parlar-los*.

El cp. 12 de 2Cor forma part de la «carta polèmica» als de Corint, escrita en plena crisi entre l'Apòstol i la seva Comunitat. Pau insereix aquesta auto-apologia contra els qui se'n vanaglorien de llurs mèrits.

La tasca d'Apòstol es legitima amb *extraordinàries revelacions* i amb penalitats humiliants.

Perquè no m'enorgulleixi m'ha estat clavada en la carn una espina: evoca defecte crònic (Ga 4,13) que, segons mentalitat antiga, Pau qualifica com *enviat de Satanàs*, font de tot mal i també del corporal.

Davant la súplica insistent *al Senyor perquè em deslliuri*, la resposta ha estat: *En tens prou amb la meva gràcia*. Perquè *el poder del Senyor ressalta més com més febles són les forces* de l'home.

L'apologia culmina confessant que *m'agrada ser feble i veure'm perseguit per causa de Crist* (nota de tot deixeble): *perquè quan sóc feble (i ho reconec) és quan sóc realment fort* gràcies a que em dispo a acollir l'ajut de Déu que necessito.

La crítica dels de *Natzaret, el seu poble*, s'estructura en cinc preguntes retòriques: *D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa? Què són aquests miracles de les seves mans? No és el fuster? No és el fill de Maria i les seves parentes no viuen entre nosaltres?*

Més que preguntes, són acusacions de menyspreu cap al seu missatge i la seva persona.

No hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts que es van posar bé. Així queda clar que l'acció miraculosa resta incompleta si no hi ha resposta positiva al Senyor.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meva gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de hombre, yo te envío a los hijos de Israel, un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Ellos y sus padres me han ofendido hasta el día de hoy. También los hijos tienen dura la cerviz y el corazón obstinado; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor". Te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, reconocerán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en las manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apòstol san Pablo a los Corintios (2Cor 12,7-10)

Hermanos: Para que no me engría, se me ha dado una espina en la carne: un emisario de Satanàs que me abofetea, para que no me engría. Por ello, tres veces le he pedido al Señor que lo apartase de mí y me ha respondido: «Te basta mi gracia: la fuerza se realiza en la debilidad». Así que muy a gusto me glorío de mis debilidades, para que resida en mí la fuerza de Cristo. Por eso vivo contento en medio de las debilidades, los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, Jesús se dirigió a su ciudad y lo seguían sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?». Y se escandalizaban a cuenta de él. Les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa». No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se admiraba de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.